

Amikor éppen nem énekelnek...

Külföldi vendégeink az előadások közti időben pihennek, ismerkednek a várossal. Lo Forese itt az ajándékoltatót látogatja. Képünkön éppen népművészeti „hírességeink” között válogat.

(Somogyiné és Liebmann B. felvételei.)

Eboli hercegnő (Gyurgyevka Csakarevics), a Don Carlos ármányt szövő hősnője, szegedi képeskönyvet nézeget 14 éves kislányával.

Arcok a Don Carlosból

V. Károly: Gregor József

Ha szobrot tudnék csinálni, róla mintáznám meg a nyugalom allegóriáját. Mérgecske, elkeseredettnek, kapkodni, idegeskedni még sose láttam, noha idestova két esztendeje ismerem személyesen, találkozunk az utcán, hallgatom a színházi előadásokon. Elég nem beszélhet, tisztelhet nyugalmat, derűs optimizmusa, ahogyan vélekedik a mindennapos bosszúságok, tovatűnő eseménytelenségéről is, közvetlen környezetére kötelezően átragad. Egy zordabb július eleji pillanatában viszont rajtacsíptem: a szófiai énekversenyre érkezett néhány órája — lógó orral, faggatni kezdtem, vajon miért szomorkodik, de hirtelen elmosolyodva, bájosan naiv csodálkozással tárta szét

kárját, oszlopos természetére célozva: „hát nézz rám, lehet valami bajom?” Aztán észintén kibugyogt belőle a szó: „Nem kerültem be a döntőbe”. Azt már nem tette hozzá, másodszor buktam meg, 69 résztvevő igen erős mezőnyében négy magyar énekes közül (kettő az Ope-

raház neves fiatal énekese) egyedül ő jutott el a közép-döntőig, s csupán fél pont választotta el a nagyobb sikertől.

A szegedi fesztivál viszont sok mindenért kárpótolta. Korábban a Hunyadi László Rozgonyiaként, majd a Don Carlos V. Károly szerepében a nemzetközi mezőnyben egészen elsőrangú produkciót nyújtott. Éppen legfrissebb, világhírű szófiai ismerőseivel: Herleával és Gjuzelevvel, akikkel ott találkozott először. A román művész zsűritag volt Gjuzelevvel, akikkel ott találkozott először. A román művész zsűritag volt Gjuzelevvel, akikkel ott találkozott először.

Gregor József az egyik legtehetségesebb szegedi operaezenes, már-már rangosabb jelzőt is mellé írhatnék, de talán felesleges lenne. Akik hallották a Varázsvuola Sarastrojaként (ez egyébként legkedvesebb szerepe), a Norma Orovosójaként, vagy a Fidelio melegsíró Rocco szerepében csak úgy, mint Donizetti vígoperájában, a Szerelmi-bájtalban Dulcamarat énekelni —

Gyűlések, munkás-paraszt találkozók

Augusztus 20 ünnepi programja

Alkotmányunk születésének 18. évfordulójáról Szeged lakossága ünnepi gyűléseken, munkás-paraszt találkozókra emlékezik meg. Ezek sora — mint hírt adtunk róla — már korábban megkezdődött, de most az ünnep közeledtével, minden nappal gazdagodik a program. A gyűléseken nemcsak az ország első szocialista alkotmányának jelentősége kerül szóba, az előadók beszámolnak hallgatóiknak az időszerű bel- és külpolitikai kérdésekről is.

Ma, 17-én a petőfitelepi II. pártbizottság József Attila sugáruhelyiségében délután 6 órai kezdettel Osváld Imre, az MSZMP Szeged városi végrehajtó bizottságának tagja, a pártbizottság osztályvezetője tart ünnepi megemlékezést. Holnap, 18-án, a KIOSZ Horváth Mihály utcai klubjában a kisiparosok és kereskedők ünnepségén Hof-

gesang Péter, a Hazafias Népfront Szeged városi bizottságának titkára a szónok.

Szombaton, 19-én több helyen is lesz gyűlés. Délután 9 órára a Felszabadulás Termelőszövetkezet munkás-paraszt találkozója hívja a konzervgyár, a paprikafeldolgozó, a kőolajipar dolgozóit és a többi szegedi termelőszövetkezet gazdáit a sándorfalvi üzemegységbe, ahol Komócsin Zoltán, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság titkára mond ünnepi beszédet.

Délután 3 órakor a szegedi Új Élet és a Móra Ferenc Tsz küldöttsége el látogat a Paprikafeldolgozó Vállalat telephelyére. Ezen a munkás-paraszt találkozóon Bódi László, az MSZMP Szeged városi végrehajtó bizottságának tagja, országgyűlési képviselő emlékezik meg alkotmányunk születésnapjáról. Este 7 órai

kezdettel két gyűlés is lesz: egyiket a petőfitelepi I. pártbizottság Csap utca 62. szám alatti helyiségében rendezik, ahol Kotlár József, az alapszervezet titkára, a másikat a mihályteleki művelődési otthonban, ahol Árendás József, a mihályteleki Új Élet Tsz párttitkára mond beszédet.

Ezekben a napokban több szegedi üzemben és intézménynél is rendeznek megemlékezéseket. Az ünnepi alkalmat felhasználják arra, hogy törzsgárda-jelvényeket, jutalmakat osszanak ki az arra érdemes dolgozóknak.

Augusztus 20-án este két bállal fejeződik be Szegeden az alkotmánynap és az ünnepi hetek rendezvényorozata. A Hazafias Népfront városi bizottságának alkotmánynapjánál a Tisza Szállóban 9 órakor kezdődik.

Víz az aszfalton

— Jönnek a pilóták! — mondja a telepvezető.

Sorban szállingóznak be az éjszakai műszakra a sofőrök, és legutóbb kerékpáron megérkezik a vízkezelő fiú is. Aztán a Városgazdálkodási Vállalat héttonnás Skodái már kint berregnek a kapu előtt.

— A mosást csak éjszaka végezzük — magyarázza Kispéter János ellenőr. — A locsolást hajnalban és napközben. Mosáskor a kocsikettes sebességgel halad, és az út felületére irányított rozsákból 6—7 atmoszféra nyomással fröcsköl a víz. Ez lesöpri a szemetet a járda mellé, és reggel az úttisztítók összetakarítják. Ugyan jobb volna mindjárt a kocsit után, de hol van annyi úttisztító! A locsolás, az pedig portalanítás. A kövesutakat is locsoljuk, míg mosni csak az aszfaltot lehet.

— Jöjjenek csak ide! — szól az egyik sofőr. — Tölteni küldtem az akkumulátort, de nem lett készen.

— Akkor ma csak három kocsit mehet ki — mondja Kispéter János ellenőr bosz-

szusan. — Abból is egy a kertészekhez.

A Városgazdálkodási Vállalat úttisztító autóparkja: Négy Skoda: Locsol és mos.

Két Csepel: Csak locsol. Két Zil: Csak locsol. Egy söprő: Nappal söpör.

Kökömenyire feszült tömlőkön folyik a víz a hétezer literes tartályokba. Szecsár István vízkezelő fiú várja a sűrűn tőz Skodákat, felrakja és leveszi a tömlőt.

— Egy-egy éjszaka elspriccelünk tizenöt fuvarral is kocsinként — mondja Herédi István sofőr.

— Az a célunk — veszi át a szót Kispéter János —, hogy reggelre, mire az emberek munkába mennek, tiszta legyen a város. Persze mosást és locsolást csak ott végzünk, ahol a tanácsok megrendelik és megfizetik a vállalatnak. A többi helyen hiába panaszkodnak a lakók. Nem rajtuk múlik.

— Hogyan osztják fel mosásra a várost?

— Három mosási körzetünk van, mindegyik Skodának egy — válaszolja Kispéter János. — Az első körzet, ezen megyünk majd mi is, a Lenin körút és attól befelé, a Belváros összes aszfaltos utcája. A szabadterei játékok ideje alatt a Kárász utcát és a Dóm tér környékét hajnalban újrajárjuk. Na most: a második kocsit mossa a Nagykörút és a Lenin körút közötti részt, meg Újszegedet, az Odessza városrészt. Hajnalban locsolja a Kossuth Lajos sugárut is. Hát ez az, amelyik ma éppen „ledöglött”.

Kinyílt egy szelep, és vastag sugárban ömlik a víz az úttestre. A vízkezelő fiú odaugrik a csaphoz.

— A harmadik Skoda — magyarázza tovább Kispéter János — mossa a Nagykörúton kívül levő aszfaltutakat, kezdve a Felső Tiszapartnál, egészen ki a határtelepi rampáig.

— És mi lesz most, hogy egy Skoda bemmaradt?

— Hát, mivel a Zilek meg a Csepelek nem tudják ezt a munkát elvégezni, megcsinálja a másik két Skoda, amit lehet. Kivált a játékok idején fő szempont, hogy

„arccal a Belváros felé.” Mivel nincs elég gépünk, ma a harmadik körzetből a külső részek kimaradnak.

— Jani bácsi, jöjjenek! Indulnánk! — kiált a sofőr.

Éjszaka féltizenkettő van. Kettes sebességgel zakatol a Skoda végig a Takaréktár utcán. A járda mellett habzik a víz, és nedves por száll fel, maga előtt kergetve az eldobált villamosjegyeket, kenyérpapírt, szétépett újságok darabjait. Aztán, amikor a papír elnehezuul a spriccelő víztől, ottmarad az út szélén, a többi szeméttel.

A gyalogosok a házfalakig hátrálnak. Jó kedvvel figyelik a megtisztított, felfrissült uttestet a Skoda mögött.

A kocsit befordul a Széchenyi térre.

— Nem is hinné, mennyi baj van éjszaka az ittas emberekkel! — mondja Herédi István. — Mind fel akar kerekedni a kocsiba. A múltkor, egy csütörtöki fizetésnapon álltunk a csapnál, töltöttük a tartályt. Két férfi odajött, és egyszerűen beült a vezetőfülkébe. Azt kívánták, hogy vigyük őket haza, mert nem találtak taxit. Mondtuk nekik, hogy szálljanak ki. Sokáig civakodtak, aztán káromkodva elmentek.

— Van olyan, aki a kocsit elé áll — mondja Kispéter János. — Aztán, ha lespricceljük őket, csak akkor térnek az eszűkhöz. Szigorú utasítás tiltja nekünk a személyszállítás. Persze, józanul nem is kér senki ilyenmit.

A Skoda nagyot döccen a járdaszél kövén, ahogy legurul a sétányról az útra.

Csaplár Vilmos

Érdemes várni!

Sokan észrevették, hogy lapunk keddi számában szokatlanul nagy keretes hirdetés jelent meg. Kezdő mondata: „Érdemes várni!” Vajon mire? Egy újfajta Orion televízióra. Az Orion idén már kétszer rendezett árubemutatót Szegeden, egyszer a Tisza Áruháznál szerényebbet, aztán az ipari kiállításon gazdagabban. De egyiket sem kísérték ekkora reklám. Ez a negyedoldalas hirdetés a konkurens cég: a székesfehérvári televízió- és rádiógyár kiállítását „köszönti”, mely tegnap nyílt meg a Tisza Áruháznál.

A székesfehérvári gyár már vagy nyolcadszor mutatja be újabb s újabb termékeit Szegeden, s mindig sikerrel. Tavaly még csak gyönyörködtünk a Minivizorban, idén már eladólányként kellett magát az üzletek polcain, s ez csak egy példa arra, hogy a gyors gyártmányfejlesztéssel igyekeznek elebe menni a közönség igényeinek. A kiállítás tíz napja alatt minden bizonnyal sok nézője és sok vevője is lesz a székesfehérvári készülékeknek.

Mi vásárlók azonban részrehajlók vagyunk, szeretjük, ha kegyelmeért versenyeznek. Ha lesz aki kíváncsi majd az Orion új, kétnormás televízióját, az is jól teszi. Úgy hírlik, hogy Szegeden mutatják majd be először, amikor őszszel a székesfehérváriakhoz hasonló kiállítást rendeznek a Tisza Áruháznál. Jól megalapozott, kitűnő párba, a két gyárhoz méltó vetélkedés tanúi vagyunk tehát, s az külön öröm, hogy éppen itt Szegeden bontakozik ki.

Érdemes várni? Ha minden fogyasztási cikket gyártó cég ilyen versenybe kezd — érdemes. Új szellem ez, mely formájában újszerű, ötletes, tartalmában szocialista, éppen olyan, amilyet az új gazdasági mechanizmusban elképzelünk: előre viszi a műszaki fejlődést és a vásárlók érdekeit szolgálja.

Fehér Kálmán

Magyar zászló a Lenin-csúcson

Kedd óta magyar zászlót is lenget a szél a világ egyik legmagasabb csúcán, a Pamír-hegységben levő Lenin-csúcson. Kedden 14 hegymászóból álló csoport vitte fel a szédítő magasságba és állította fel a 7143 méteres csúcson azt a Lenin obeliszket, amelyet a csúcs első megmászója, a szovjet Vitalij Abalakov készített.

Mint már jelentettük, a nagyszabású hegymászó túrában a szovjet alpinistákon kívül magyar, lengyel, bolgár, jugoszláv, csehszlovák, NDK, osztrák és olasz hegymászók is részt vettek. Mind egyik nemzet képviselője felállította zászlaját az új emlékmű körül.

Korábban kezdődik a szüret

Az utóbbi hetek időjárása erőteljesen siettette a szőlők fejlődését, amiből arra lehet következtetni, hogy a szüret az idén a szokottnál korábban kezdődik. Ezért a Magyar Állami Pincegazdaság meggyorsította a szüreti felkészülést, hogy a termés átvételének és raktározásának technikai feltételeit kellő időben biztosítsa. Az alföldi, Csongrád környéki pincegazdaságok augusztus végére befejezik az előkészületeket, hiszen a jelzések szerint ezen a területen szeptember közepén megkezdik a szőlő szedését. A többi helyen

szeptember közepére végeznek a pincék rendbehozásával, a feldolgozó berendezések felújításával, s az egyéb javítanivalóval.

A felvásárlás, illetve az átvétel gyorsítása érdekében növelték az átvételi helyek számát, mindenütt egyszerre három-négy termelő rakodhat.

Az Állami Pincegazdaság az idén 2 550 000 hektoliter mustot, bort tud befogadni. Ez feltétlenül elegendő a felvásárlásra kerülő bor zökkenőmentes elhelyezéséhez. (MTI)